

ТРАВЕНЬ

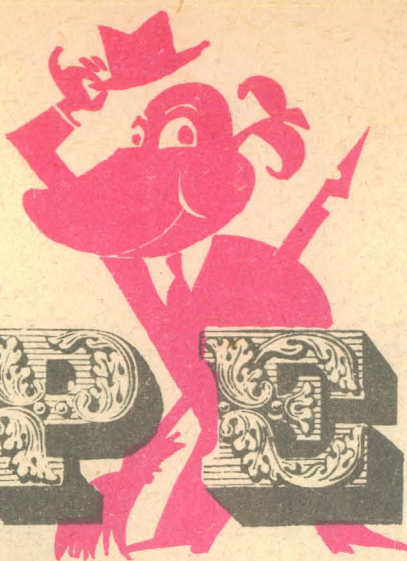
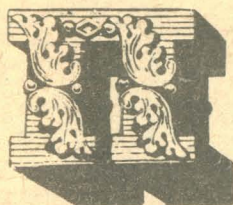
1982

Київ

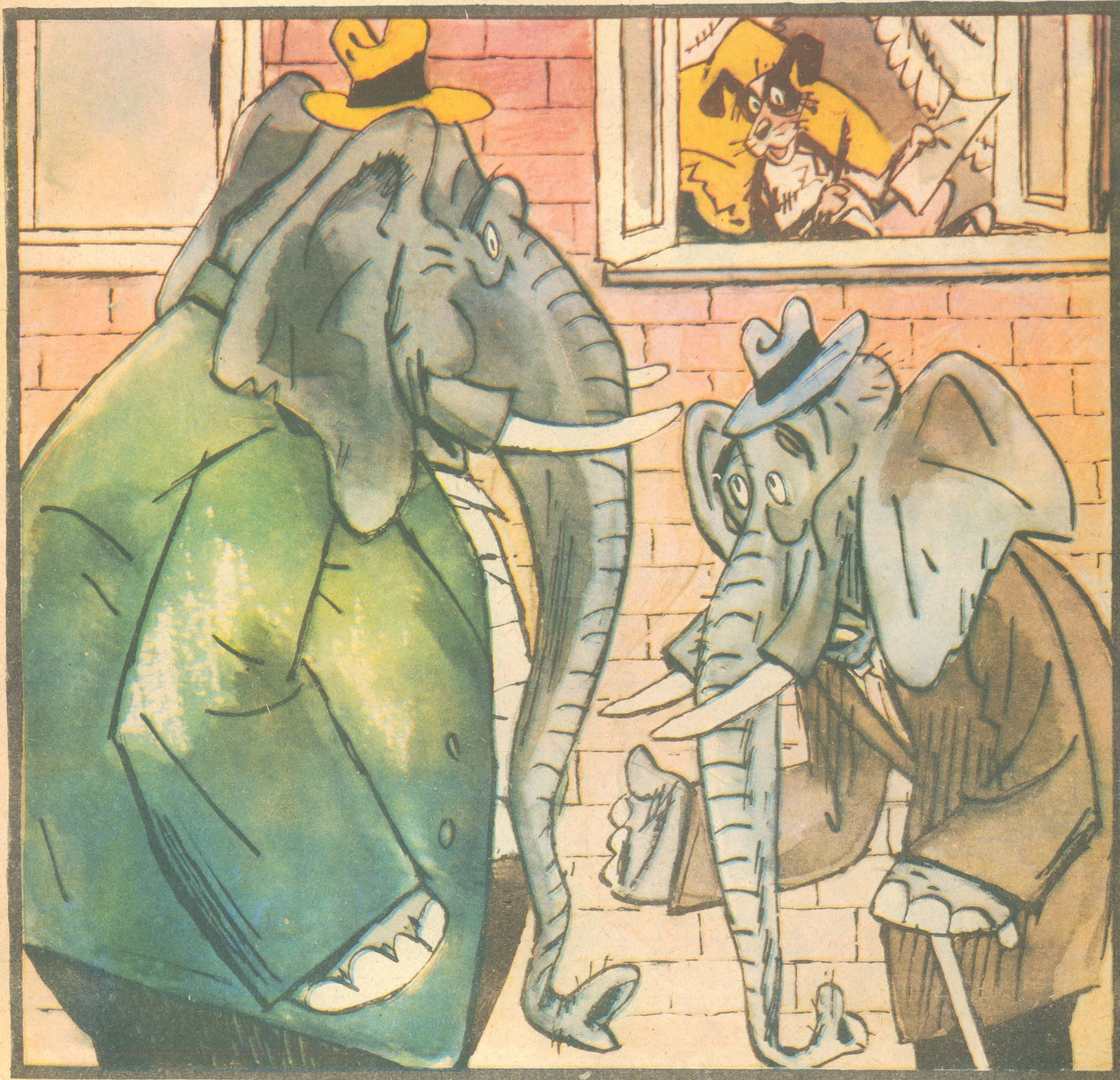
Виходить з січня 1927 р.

№9 (1123)

Ціна номера 30 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Чого це в тебе такий жалюгідний вигляд?
— Ох, не питай! Клята Моська зовсім замучила своїми кляузами.

ГОСТРИШЕ НЕ БУВАЄ

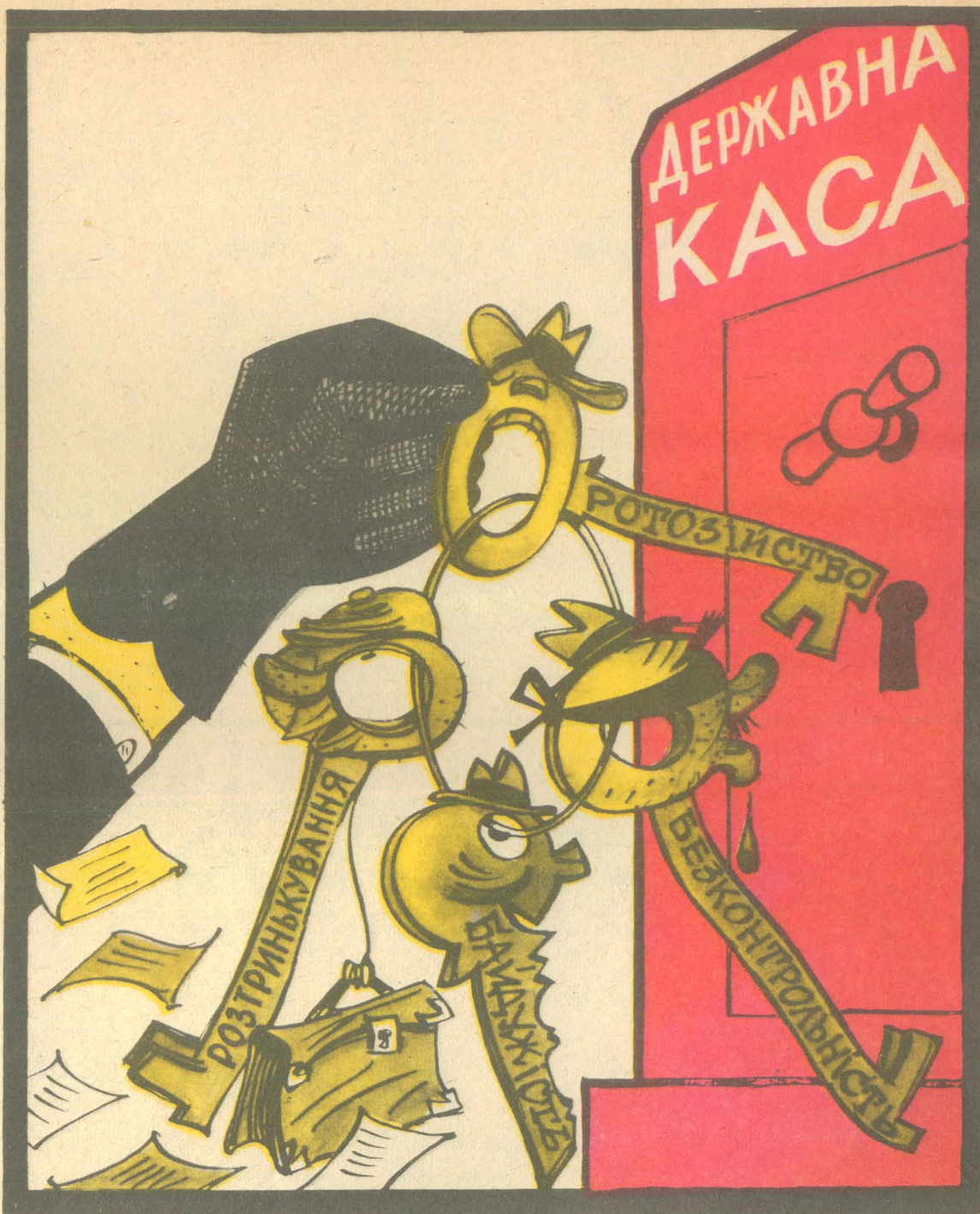
На етикетці сирка, що його випустила у світ Хмельницька маслосирбаза, написано — «Гострий». Певно, щоб виправдати назву, виготовлювачі цього пікантного продукту вирішили начинити його... металевими голками. Мешканець м. Рубіжного на Ворошиловградщині М. Ф. Овчаренко, якому поталанило першому покуштувати новинку сиромолочного виробництва, сказав нашому кореспондентові, видобуваючи голки з ясен: «Гостріше не буває!»

ВПЕРТИЙ ВІДВІДУВАЧ

Як передав наш кореспондент, феноменальне явище зафіксоване в місті Прилуках на Чернігівщині. Мешканець села Рудівка В. М. Синільний уже й сам не пам'ятає, коли вперше переступив поріг місцевої філії чернігівського заводу «Ремпобуттехніка». Приніс у ремонт два годинники. В одному випало скло, в другому відпали стрілки. Заплатив гроші за ремонт, привіз ті годинники додому і не повірив очам своїм: тільки взяв один у руки, як знову випало скло, взяв другий — відпали стрілки. Наступного тижня знову відправився він до Прилук. Довго чаклували майстри-ремонтники над його годинниками. Привіз він їх додому і... Хочете — вірте, хочете — ні, а скло тут же випало і стрілки знову ж таки відпали. З тих пір щотижня В. М. Синільний відправляється до майстерні, щоразу сподіваючись на чудо — на те, що якість ремонту тут, нарешті, поліпшилась.

ЗА СІЗІФОВИМ МЕТОДОМ

Як передає наш полтавський кореспондент, у селищі Диканька на вулиці Цюлковського виявлено групу послідовників знаменитого сізифового методу праці. Місяць гуркотіли трактори, бульдозери, машини, упорядковуючи вулицю, якою до того важко було пройти і проїхати, звозили сюди пісок, щебін, рівняли її і утрамбовували. А потім ті ж самі трактори і бульдозери, ті ж самі працівники з будівельного управління номер чотири почали згрібати пісок і щебінь і перевозити все це на іншу вулицю. Не зайве нагадати, що послідовники відомого методу вигідно відрізняються від свого далекого пращура. На відміну від нього, вони за свої безглузді дії одержують і зарплату, і преміальні.

Відмички, якими часто користуються любителі погріти руки в державній касі.

В яку дірку зникає м'ясо

У переповненому салоні тролейбуса один добродій поліз до кишені. Уточнюю — до власної, щоб перевірити, чи на місці гаманець. Оскільки пошуки не увінчалися успіхом, добродій з криком «обікрали!» вхопив за барки сусіда, котрий від несподіванки втратив дар мови. Хтозна, до чого б дійшло з'ясування стосунків, якби інші пасажери не помітили пропажі просто під ногами у потерпілого. А сам він, собі на сором, намацав у кишені чималу дірку...

Ця історія задалася мені під час відвідин Сумського м'ясокомбінату. Ось уже вісім років його дирекції доводиться вислуховувати претензії колгоспів і радгоспів, котрі здають сюди худобу. Моляв, привозимо до вас бичків і свиней — любо глянути, а м'ясо зараховуєте, наче з якихось недомірок. А все чому? Бо перетримусте їх у себе на комбінаті. От вони й худнуть! А між іншим, за ці злочини втрачені центнери вже заплачено тваринникам дзвінкою монетою. На кого накажете списати збитки?

Втім, керівництво м'ясокомбінату і не намагається спростувати цих звинувачень. Варто, скажімо, п'ятсоткілограмовому бичку простояти без їжі і питва навіть добу, то кілограмів двадцять — як корова язиком злизала. А вони ж, бідолашні, гарцюють у невеселій черзі до переробного цеху інколи й по три — по чотири дні... От і підрахуйте втрачену кількість котлет і антрекотів! Оскільки ж у залік іде не постановочна вага, а та, що вираховується з одержаної м'ясопродукції, збитки від перетримання худоби повністю лягають на господарства.

Але не поспішаймо звинувачувати у цьому харчовиків. Давайте розберемося — чи такі вже вони винуваті в тому, що тисячі карбованців, а головне — тонни високоякісного м'яса — летять на вітер. Ні! Харчовики обома руками за те, щоб часно переробляти худобу. Але... То три чверті місячного

обсягу її поставок усі райони дружно залишають на останню десятиденку... То днем масової атаки на м'ясокомбінат оголошується єдиний у тижні день — понеділок. Наприклад, одного з таких понеділків сюди завезли понад три тисячі голів великої рогатої худоби і свиней — тобто удвічі більше, ніж за попередні п'ять днів! Для комбінату отакий «дев'ятий вал» означає не менше півтисячя напруженої роботи.

Графік? — перепитує головний зоотехнік м'ясокомбінату В. Ф. Науменко. — Питаєте, чи мають господарства графік відправки худоби на комбінат? Що вам сказати? За той папір, на якому ми його розсилаємо в господарства, можна б не одну дефіцитну книгу в пункті приймання макулатури придбати. Хоч яка користь була б...

Справді, щомісяця Володимир Федорович повідомляє всім господарствам, у які дні і скільки вони повинні продати державі м'яса. Але в жодному з десяти районів-поставників на графіки не вважають. У крайньому випадку погоджують з комбінатом по телефону, а то — везуть, коли кому заманеться...

Час від часу Сумський облвиконком приймає рішення, спрямовані на поліпшення заготівель м'яса. І неодмінним пунктом завжди стоїть: «Покінчити з порочною практикою неритмічного продажу». Чому ж на місцях залишаються глухими до директив обласного керівництва? Бо вони фактично ні до чого не зобов'язують. Чи у графік, чи не у графік, а машин з худобою ніхто назад не поверне! От якби хоч кілька разів завернути та збитки від невчасних рейсів відшкодувати за рахунок винних — ото була б інша річ. І ті, хто миряться з діркою в громадській кишені, не полінувалися б зашити власну.

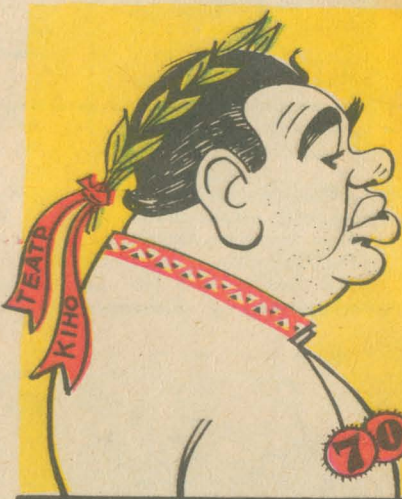
Г. ЄЛИШЕВИЧ.

м. Суми.

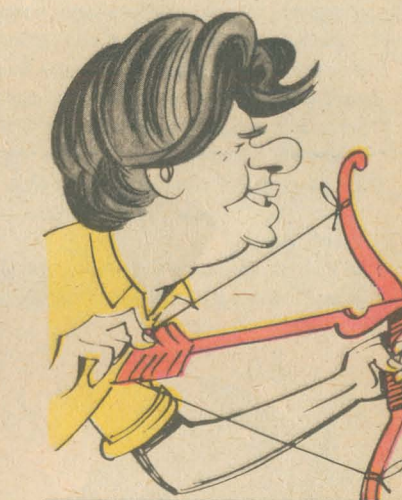
Вітаємо ювілярів!

Письменницю Ірину ВІЛЬДЕ з її першим 75-літтям.

Народного артиста СРСР Володимира ДАЛЬСЬКОГО з його першим 70-літтям.

Давнього автора «Перця» поета Петра РЕБРА з його першим 50-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Г. ЛОЗУН.

Страшніший пістолета...

Автора цих рядків наклепники за його фейлетони до суду вже познавали, так що він метко вказує, добре знає, на що йде, пощади від гр. Г. О. Долинного не чекає, тому, як кажуть, «з порогу» заявляє:

В с. Пилипівцях Новоушицького району, що на Хмельниччині, Григорій Онуфрійович Долинний

стріляв із вогнепальної зброї (скажімо, з пістолета) у громадян В. Т. Гниленського та І. М. Джури. Першого поранив важко, поранення гр. Джури — легші.

А що ж міліція, юстиція, прокуратура? Незаконне зберігання вогнепальної зброї, стрільба по людях, поранення! То ж за це — небо в клітинку і не на один рік!

Ех, люди добрі, люди добрі, коли б світ зійшовся на пістолеті та стрілянині, все було б куди-и простіше. І яку б тоді оперативність проявили і міліція, і юстиція!

Тут все значно складніше. Але настав час представити двох головних героїв цієї драми із стріляниною: злочинця (який, до речі, злочинцем себе аж ніяк не вважає), і потерпілого. Вони односельчани, люди одного покоління, майже одного віку, тільки й того, що Григорій Онуфрійович Долинний старший від Василя Тарасовича Гниленського на чотири роки. Без зайвої скромності Григорій Онуфрійович заявляє про себе і усно, і в письмовій (дуже, між іншим, щедрій формі), що він: «чесний трудівник і 42 роки трудового стажу віддав на благо Вітчизни».

Василь Тарасович про себе нічого не каже. Про нього кажуть його діла. Ну, а коли дуже вже заглибитись в його біографію, то визнаємо, а за в молоді роки він працював піонервожатим, згодом

вивчився на бухгалтера. В 1956 році земляки-односельчани обирають його головою колгоспу, де він беззмінно трудиться аж до 1974 року, поки колгосп не реорганізується у радгосп, щоб стати директором цього радгоспу. На цій посаді Василь Тарасович перебуває і досі. Ще трохи близької ретроспекції: у 8-й п'ятирічці Василя Тарасовича нагороджують медаллю «За трудову відзнаку», у 9-й п'ятирічці — орденом Трудового Червоного Прапора, у 10-й — орденом Леніна. Радгосп ім. Чапаєва, ним очолюваний, по трудових показниках за 10-у п'ятирічку занесено на обласну Дошку Пошани. В порядку інформації: Джура І. М. працює в цьому ж радгоспі головним агрономом, і тут вже, як не крути, «спільник» Гниленського по всіх статтях. Тому й на нього націлює свій пістолет Долинний.

А що ж Долинний? Як його «42 роки на благо Вітчизни»? Справа в тім, що не всі ці роки Долинний трудився «на благо Вітчизни» там, де йому хотілося, бо з «вини» тодішнього голови колгоспу Гниленського Григорій Онуфрійович двічі сідає на лаву підсудних: перший раз за паливо, пущене «наліво», другий раз за використання не за призначенням (читай — «наліво») транспорту.

Отже, Долинному, будемо об'єктивними, немає за що любити Василя Тарасовича Гниленського, а за одним і його «спільника», агронома Джури. Тому, вийшовши в 1978 році на пенсію і розжившись, окрім

державного пенсіону, прірвою вільного часу, Григорій Онуфрійович починає першу пристрілку, а далі веде, якщо дотримуватися військово-стрілецької термінології, «біглий вогонь».

Шановний читачу! Ти вже, мабуть, здогадався, що вогнепальна зброя, пістолет, стрілянина, поранення директора радгоспу і головного агронома не більше, як сатирична гіпербола. Будь у Долинного пістолет і стрільня він бодай разок, хоч би й мимо, міліція його одразу б накрила мокрим рязном. Ні-і, ні дуельного, ні ніякого іншого пістолета у Долинного немає. І формально, кров ні Гниленського, ні Джури не пролилася. Але поет знав, що робив, коли писав: «лихий язик страшний пістолет».

Так от, у Долинного лихий язик, страшний пістолет, і брудне перо наклепника.

Вже чотири роки він пише у всі мислими і немислими інстанції брудні суплики, в яких Гниленський і Джура виставляються як «розкрадачі соціалістичної власності, підпільні мільйонери, пройдовіти, злочинці, що з чийогось недогляду носять в кишенях партвипитки» і т. д. і т. п.

Звичайно, є у великому господарстві і недоліки, і на них тов. Гниленському вказано, і вони ліквідуються, як то кажуть, в робочому порядку. Але Долинному цього мало. Він, як у поганому романсі співалось: «крови жажде!» І пише, і пише, і пише... Комісії за комісіями їдуть і їдуть в радгосп ім. Чапаєва.

ДРУЖЕ Перче!

Тобі, напевне ж, добре відома пісня «Од Києва до Лубен». Згадується в ній і наше славне місто:

Од Ніжина до Прилуки
Та побила закаблуки...

Так от, не дивуйся, друже, якщо, слухаючи цю популярну пісню, почувеш наведені рядки у такій інтерпретації:

Приїжджайте у Прилуки —
Тут порвете закаблуки...

Саме так зараз співають мешканці двадцяти вулиць і провулків міста — всі, кому ось уже п'ятнадцять років (відтоді, як забудовано наш мікрорайон) доводиться добиратися вулицею Богунською до автобусів № 2 та № 5, вулицею, в багні якої безпомічними почувають себе не лише пішоходи, але й трактори-тягачі.

Отака «співанка» виходить. За що ми вельми «вдячні» керівникам нашого міста.

В. ФІЛПОВ.

В народі кажуть: тільки сир одкладений гарний. Або ще так: відклад не йде на лад. Та от на ділі як воно виходить? Одні кажуть, інші ж те казання повз вуха пропускають. Як от у Бобровицькому райпобуткомбінаті на Чернігівщині...

Ще 10 березня минулого року замовила я там чоботи (сама проживаю в Києві, на Чернігівщині була в гостях). 30 квітня чоботи мали бути готові. Мали... Аж чотири рази їздила я до Бобровиці (останній раз — 28 серпня) і все марно. Тоді я зажадала бодай повернути мені 30 карбованців авансу. Працівники комбінату погодилися на такий «компроміс».

Та минав місяць за місяцем, а з комбінату — ні слуху, ні духу. Видно, все відкладають... Впевнена, що навіть відкладений сир за цей час геть запліснявіє би. А ти як гадаєш, Перче?

А. РАДАЄВА.

«Усе ж таки чудова це річ — гарантія», — подумала я, коли придбала синові в подарунок калькулятор «Електроніка». Калькулятор виявився з дефектом і, як належало за інструкцією, я відправила його на

херсонський завод «Ремпобуттехніка» для гарантійного ремонту. Це було ще в 1980 році. Звичайно, той калькулятор дуже став, би в пригоді, щоб підрахувати, скільки листів надіслала на підприємство та в інші організації з проханням, благанням, вимогою прискорити ремонт або повернути гроші. А у відповідь, крім туманних відписок, — нічого.

Мабуть, Перче, нам, споживачам, потрібні інші гарантії. Гарантії від нехлюйського ставлення до нас з боку ось таких от байдужих працівників.

К. ХАРАІМ.

Херсонська область.

Твердо переконані, що хто-хто, а ти у заботони не віриш. Ми хоча і живемо у будинку з «нещасливим» номером 13, але не віримо у них теж. Правда, і щасливчиками нас назвати важко. Бо через наш двір зробили проїзд. Спочатку до сусіднього будинку, а потім до усього Свердловського масиву. Уявляєш, ідеш своїм подвір'ям і оглядаєшся, щоб, чого доброго, під колеса не потрапити. Дітям не те що немає де погратися, а й носа куди висунути. Звернулися ми до міськвиконкому. Заступник голови тов. Бондарчук В. М. письмово запевнив, що міськжитлооб'єднанню доручено у листопаді 1980 року вирішити питання тимчасової дороги. Але то були лише слова. Транспорт інтенсивно курсує через двір і досі.

І хоча, Перче, у заботони, як ми сказали, не віримо, зате словам заступника голови міськради хотілося б вірити.

За дорученням мешканців будинку № 13,
що по вулиці Клари Цеткін, —
В. ОРЛИК.

м. Вінниця.

Чи нема в тебе запчастин до двигунів Д-108? А як ні, то, може, знайдеться хоч десять тонн металопрокату?..

Не дивуйся з цих запитань. Ми, працівники об'єднання «Київбудматеріали», недавно теж були не менше здивовані. Бачиш, тут така справа. Калуський завод «Рембудшляхмаш» на Івано-Франківщині повинен відремонтувати нам цього року десять двигунів до землерийних машин. Так от, директор цього заводу Л. С. Наміц прислав нам договір, в якому є такий пункт:

«VII. Особливі умови

Ремонт двигунів Д-108 проводиться з матеріалів і запасних частин замовника згідно із затвердженими нормами витрат. При відсутності матеріалів і запчастин замовник зобов'язується постачити за капітальний ремонт одного двигуна Д-108 одну тону металопрокату або інші матеріали за узгодженою специфікацією».

Так оце ми й питаємо тебе, Перче: чи не знайдеться у тебе, бува, запчастин? Або інших матеріалів? А може, калуські ремонтники погодяться взяти перцем? Якщо так, то підсилю їм його побільше, щоб назавжди відбити у них охоту перетворювати державне підприємство на приватну лавочку.

А. ЛЕВ.

Запитай, будь ласка, у керівників Київського трамвайно-тролейбусного управління, чи не збирається хтось із них переселитися на нашу вулицю Шота Руставелі. У тому, що жоден з них тут не живе, ми абсолютно впевнені. Бо якби жив, то й усім нам жилося б тихо. А то ж протягом багатьох років нам щодня, як то кажуть, з раннього ранку до пізньої нічечки доводиться слухати дикий вереск — ніби відразу ріжуть сто поросят. Крім того, ходять ходором стіни і в сервантах бряжчить посуд, як під час землетрусу. Відбувається все це тому, що водії перевищують швидкість на повороті. Безліч разів і письмово, і усно ми зверталися у трамвайно-тролейбусне управління — і стільки ж разів нам відповідали про те, що «всі водії маршрутів № 1 та № 30 додатково проінструктовані про правила проїзду ділянки шляху по вул. Шота Руставелі».

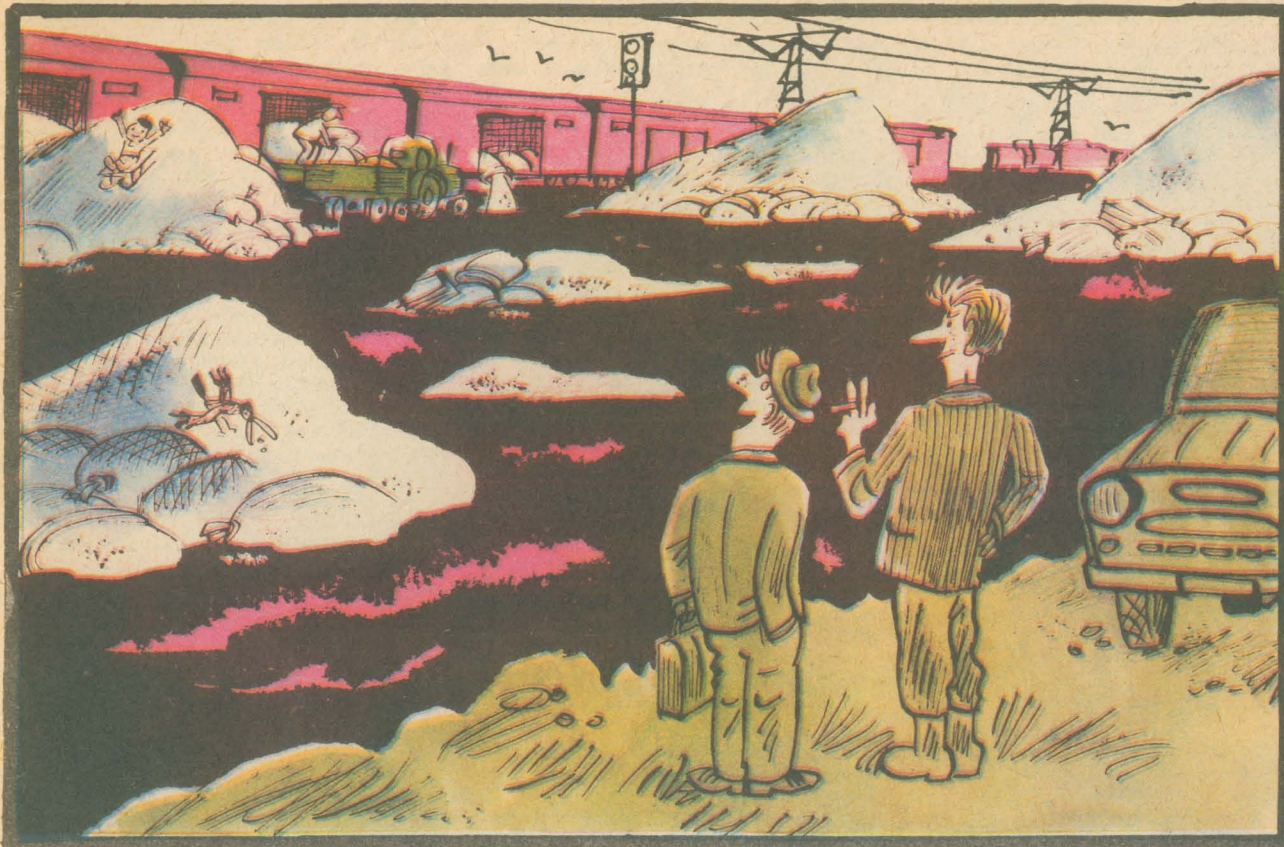
Не знаємо, як там тих водіїв інструктують, тільки вони як їздили, так і їздять, зчиняючи страшенний шум. За тим, що тут живуть люди — а серед них же є і хворі, і старі, й інваліди, — цим водіям-молодцям, очевидно, голова не болить. А от якби на нашій вулиці жив хтось із керівників ТТУ, то він би вже, гадаємо, знайшов спосіб проінструктувати їх таким чином, щоб вони про своє молодечество забули.

Словом, якщо котрийсь із відповідальних товаришів ТТУ висловить бажання тут оселитися, то ласкаво, як кажуть, просимо! Пропозицій на обмін житла гарантуємо скільки завгодно.

м. Київ.

О. ГОРОБЕЦЬ.

— Щось дуже пізно у вас сніг сходить.
— Та це ще з минулого року мінеральні добрива лежать.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— Вам сумно? — дивувався директор радгоспу «Ключовий» (Херсонщина) Самойлов Д. І. — А ви радіо слухайте, телевизор дивіться. Тоді й не будете чіплятися до мене з цим безглуздим запитанням: «Коли ж, нарешті, у нас буде пристойний клуб?»

Та робітників, і особливо молодь радгоспу зовсім не влаштовувала така відповідь, і вони написали листа редакції.

З цим листом «Перець» звернувся до Каланчацького райкому Компартії України.

Як повідомив секретар райкому тов. Шевченко, у радгоспі «Ключовий» справді мало місце відставання в будівництві культурно-побутових об'єктів, на що райком партії неодноразово вказував адміністрації та партійній організації радгоспу. За серйозні упущення в господарській діяльності, безвідповідальне ставлення до листів та скарг трудящих Самойлова Д. І. з посади директора радгоспу звільнено. На секретаря партійної організації радгоспу Гарана Л. П. накладено суворе партійне стягнення із занесенням до облікової картки. Нині у радгоспі будується новий клуб.

ІНІЦІАТИВА

Віктор Онуфрійович Зозулястенький обожає ініціативу. На кожному засіданні правління чи виробничій нараді обов'язково осідлає улюбленого коника:

— Та зрозумійте, шановні, що тепер не можна господарювати по-старому, і давно вже минула та золота пора для деяких горе-керівників, коли все робилося за вказівками зверху, коли у Великі Соньки валом валили різні уповноважені та інструктори! Тільки запарувала рілля — вже й уповноважений у конторі: починай сіяти! Почав наливатися колос — вже й інструкція надійшла, як хліб збирати: роздільним способом чи напрямку, яку першу культуру косити, в який бік класти перший покос... Минулося! Тепер тільки особиста ініціатива робить честь керівникові!

— А де ж наберешся тої ініціативи на кожен день? — щиро дивується завідувач фермою Семен Каленикович Куродав.

— Придивлятися до всього треба, мотати, як кажуть, на вус, — повчає Віктор Онуфрійович. — Часом зовсім незначна деталь дає поштовх цінній ініціативі. Імпульсові творчого натхнення!

Особисто Віктору Онуфрійовичу посилає імпульси телефон у жовтому футлярі, що забезпечує прямий зв'язок з районом. Перший імпульс надходить зразу ж після Нового року:

— Відповідно до плану-графіка підвищення кваліфікації спеціалістів сільського господарства, райсільгоспуправління зобов'язує вас направити на двомісячні курси в зооветтехнікум ветфельдшера...

Щойно замовляє голос, що диктував імпульс, Віктор Онуфрійович вмиг заряджається творчим натхненням. Викликає головного зоотехніка Сивоконика і, ледь стримуючи в собі небувалий приплив енергії, починає здалеку:

— Як ви думаєте, Сидоре Петровичу, чому в нас підвищений відхід молодняка великої рогатої худоби?

— Телята гинуть через те, що худі, — мнеться Сивоконик, підбираючи слова. — Обмаль кормів, догляд...

— Нісенітницю городите, шановний! — різко обриває Віктор Онуфрійович. — Корми... догляд...

Зозулястенький закладає руку за лацкан піджачка і чекає:

— Підвищений відхід молодняка у нас через

ГУМОРЕСКА

низький рівень кваліфікації ветпрацівника Цирачка! За всіма законами природи, навіть худе теля має право на життя! А Цирачок не може оборонити це життя від смерті! Негайно пошліть його на курси підвищення кваліфікації. З районом я домовився, — багатозначно додає на закінченні голова колгоспу.

Особливо багато імпульсів надходить до Зозулястенького влітку:

«У вашому колгоспі надзвичайно низькими темпами ведеться збирання ранніх зернових. Негайно організуйте збирання груповим методом, доведіть змінне завдання до кожного комбайнера».

«У зв'язку із спеком організуйте полив бага-

торічних трав. Про виконання робіт доповідайте особисто».

«Зобов'язуємо вас негайно організувати прополвання забур'янених площ овочевих культур. Про виконання доповідати щоденно».

«Вимагаємо негайно обробити пасіку проти варроатозу. Необхідні для цього прилади і ліки вам заряджено. Про хід проведення профілактичних заходів інформувати».

Інколи жовтий телефон замовляє. Тоді Зозулястенького бере острах: а що, як і справді, більше не пролунає жодного імпульсу, жодного поштовху для творчого натхнення? Як тоді господарювати?

Павло СУХОРАДА.

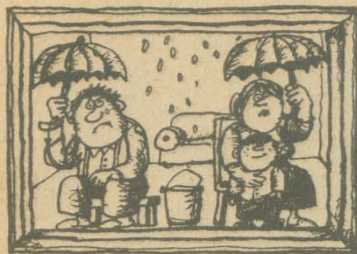
с. Велика Павлівка
Полтавської області.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Де у нас список прибиральниць?

— Вони у нас занесені до Червоної книги.

Уже кілька років тривають, не вщухаючи, розмови про дефіцит паперу. А куди ж йому подітися, тому дефіциту, коли, приміром, лише на ремонт покрівлі над квартирою жителя Бердичева Д. В. Люлька затрачено кілька кілограмів високоякісного паперу № 1, а скільки ще піде — невідомо.

У 1975 році громадянин Люлька одержав нову двокімнатну квартиру в будинку № 12 по вулиці Російській.

м'яко кажучи, неприємного становища, а потім поскаржився Перцеві. Ми звернулися до Житомирського облвиконкому з проханням покінчити з цією тяганиною.

У січні позаминулого року заступник голови облвиконкому Г. А. Готовиць відповів, що громадянин Люлька не брехав. Справді, «під час будівництва будинку, в якому проживає заявник, було проведено неякісне покриття даху

Ми вже хотіли, було, надрукувати відповідь заступника голови облвиконкому як зразок чуйного, уважного, сумлінного і т. д. ставлення до заяв і скарг трудящих, проте від громадянина Люлька прилетів черговий лист: дах, виявляється, як протікає, так і протікає, бітум, як проникає, так і проникає. Довелося знову потурбувати тов. Готовиць.

Рівно через місяць, уже в квітні минулого року, читаємо: «Повідомляємо, що під час будівництва будинку...» Щоб заощадити бодай піваркуша паперу, повністю відповідь не цитуватимемо, бо вона — близнючка першої. Нове в ній те, що товариш Готовиць заперечив: виконання робіт виконком узав свій контроль.

А в кінці листопада — новий лист від громадянина Люлька: ніхто й пальцем не ворухнув.

Ми, звичайно, далекі від думки, що заступник голови облвиконкому повинен особисто займатися кожною покрівлею, — на це у нього є підлеглі служби. Але прищепити почуття відповідальності керівникам тих служб — його обов'язок. Бо коли і далі так триватиме, то ми не те що ніколи не покінчимо з дефіцитом паперу, а й забудемо, що таке справді діловий підхід до справи.

В. БОНДАРЕНКО.

ДЕФІЦИТНА РИСА

Від інших вона відрізнялася тим, що, не виходячи надвір, а лише глянувши на стелю, можна було визначити, іде дощ чи погода без опадів. Улітку, коли припікало, стеля покривалася іще й плямами бітуму, що проникав крізь шви між перекриттями.

П'ять років Д. В. Люлька листувався з місцевими, бердичівськими установами та організаціями, марно намагаючись привернути увагу до свого,

шифером (малий захід листів), а також допущене попадання бітуму в порожнечу перекриття... Для усунення вищезазначених недоліків в другому кварталі 1980 року буде зроблений ремонт покрівлі і випалювання бітуму з пустот перекриття.

Не встигло іще й півріччя закінчитися, як від товариша Готовиць надійшла нова радісна звістка: усе, що було обіцяно, зроблено.

Скаргофіл у нападі

Вам приємно, коли на вас скаржаться? Мені особисто — ні. У мене від скарг — алергія. Усередині починає щось шкрябати, ночами сняться кошмари і взагалі... Начальство теж починає косо дивитися. Воно, начальство, також мусить за мене перед кимось там червоніти і виправдуватись. А кому це потрібно?

Але скільки людей, стільки, знаєте, й уподобань. Трапляються оригінали з цілком несподіваними смаками. Я, наприклад, чув про одного дивака, який страшенно любить прокислі борщі. Свіжого йому й не показуй.

То чого ж дивуватися, що знаходяться й такі люди, котрі страшенно люблять, щоб на них скаржились? Їм, бачте, солодко усвідомлювати, що від їхнього бажання чи небажання хтось або щось залежить. Захочу — зроблю комусь послугу, а не захочу — і пальцем не ворухну. Що-що? Будете скаржитись? Валяйте...

Підозрюємо, що такі люди — назовемо їх умовно скарголюбями, або, щоб звучало трохи науково-подібніше, скаргофілами (за асоціацією з бібліофілами тощо), — підозрюємо, що ці люди без скарг просто жити не можуть. Скаргники їх хвилюють, як боксера — поява суперника на рингу. Ану, мовляв, налітай, побачимо, хто кого!

І треба віддати скаргофілам належне — вони досить часто виходять у цьому двобої переможцями. Скаргник — він що? Він пре напролом. А скаргофіл знаходить десятки варіантів, або, по-боксерськи, — прийомів, щоб послати його у нокаут.

Ось вам, будь ласка, — прийом номер один: обманний маневр. Кілька літ оббивали пороги відповідних інстанцій мешканці будинку № 6 по вулиці Шепелева в м. Горлівці і пересохлими від спраги устами благаючи: «Води!...»

«Зробимо!» — сказали їм у відповідних інстанціях ще в 1975 році і тут же забули про свою обіцянку. Мешканці звернулися вдруге, вдесьте. Нарешті поскаржилися до «Перця». І тоді, 17 квітня минулого року, директор підприємства «Горлівськ-тепломережа» А. Г. Сокіл дає нам бадьору відповідь: скаргу розглянуто на місці! Виконано роботи по заміні проектних насосів на потужніші! В даний час водопостачання споживачів «нормалізувалось у відповідності з нормами СНіП!»

Що таке отой «сніп», ми, правда, точно не знаємо, проте, як той казав, здогадуємось. За всіма законами логіки, він, очевидно, мусить означати, що водопровідні крани в квартирах не хриплять і не булькають, а з веселим дзюркотом постачають господарям воду.

Але, як невдовзі виявилось, оцей самий «сніп» не має в собі жодної зернини. Маємо на увазі — жодного зерна правди. Лист, підписаний 69-ма мешканцями будинку, свідчить про інше: з холодною водою тепер нормально, а гарячої як не було, так нема й досі.

До якого бойового прийому в боротьбі зі скаргниками вдається цього разу т. Сокіл, — побачимо. Цілком можливо, що випробує тактику поступового вимотування суперника, яку з успіхом застосовують ось уже чотири роки працівники Яготинського райвиконкому на Київщині. Тут теж, до речі, мова йде про гарячу воду. Точніше, про повну її відсутність. Так от, двічі жильці будинку № 219-а по вулиці Шевченка зверталися з цього приводу до «Перця», і двічі — спочатку голова виконкому О. Т. Йосипок, а потім його наступник В. М. Невінчаний — відповідали нам, що при перевірці факти (бувають же такі несподіванки!) підтверджувались. Але якщо в першій відповіді зазначалося, що «для поліпшення обслуговування жильців будинку порушено питання про передачу його з балансу ПМК-15 на баланс будинкоуправління», то в другій повідомлялось, що все та ж ПМК-15 тресту «Бориспільськбуд» «проводить роботи по монтажу системи гарячого опалення в цьому будинку». Додамо для орієнтації, що перша відповідь датована 14 лютого 1980, а друга — 25 лютого 1981 року. Тепер просто так, заради цікавості, давайте переведемо свої погляди на календар... Третій сигнал з Яготина про відсутність гарячої води у згаданому будинку надійшов зовсім недавно.

Ще один прийом скаргофіла — це швидке маневрування. Так, зокрема, діє начальник виробничого управління водопровідно-каналізаційного госпо-

дарства Київського міськвиконкому П. І. Петимко. У минулому році, згідно з укладеним договором, очолюване тов. Петимком управління мусило зробити каналізацію по вулицях Барвистій і Звенигородській.

«Почали вони роботу в другому кварталі, — пишуть нам жителі вулиць. — Поклали метрів 25 труб і сказали, що йдуть на аварію. Тепер ошасливили нас аж у четвертому кварталі. Приїхали з екскаватором, поклали дві-три труби, насвинячили (вибачайте на слові) на вулиці і поїхали хтось-куди».

Зв'яжемося по телефону з товаришем Петимком. Питаємо:

— У чім там затримка, Павле Іллічу?

— О! Так вони ж нам матеріалів не дали!

Вони — це замовник, авіазагод. Зв'яжемося з авіазагодом: що ж ви, мовляв, підрядника затримувате? Ай-я-яй!.. На що виконуючий обов'язки начальника заводського житлоуправління т. Возний дав нам офіційну довідку: усіма матеріалами каналізаційники забезпечені.

Слово за вами, тов. Петимко! Обирайте інший прийом. Настійно радили б вам такий, як пускання пилу в очі. Прийомчик, правда, не зовсім спортивний, та за відсутності інших цілком підійде. Його, наприклад, ефективно застосовував ще 10 жовтня 1978 року колишній голова Новомосковського міськвиконкому на Дніпропетровщині В. М. Гаврюшин.

«...дорогу по вул. Плеханова, — писав він у відповіді на лист робітників до «Перця», — до прохідної трубного заводу відремонтовано і на цій ділянці відкрито автобусний рух...»

Тепер у Новомосковську новий голова міськвиконкому. Зате дорога до прохідної залишилась майже такою, як і була. І тепер вже наступник т. Гаврюшина — т. Демченко — дає обіцянку скаргникам відремонтувати оті півкілометра шляху до кінця травня 1981 року. Якби він цю обіцянку виконав, то ми, як ви здогадуєтесь, не згадували б його у цьому фейлетоні...

Отак потихеньку і живемо — кожен зі своїми маленькими дивацтвами. Але якщо, скажімо, любов до прокислого борщу нікому з оточуючих не заважає, то скарголюбство, або ж скаргофілство, як бачимо, — захоплення не таке вже й невинне.

І, виходячи з усього сказаного, треба зробити висновок, що скаргофілство — не просто захоплення, а серйозна, небезпечна хвороба. Небезпечна не для самих хворих, а для людей, які їх оточують. Тож давайте і лікувати її гуртом, усією громадою!

В. БОЙКО.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...славу найспортивніших людей серед жителів Дніпровського району (м. Київ) зажили мешканці будинків по вулиці Мільотенка, 9-а та Братіславській, 20-а. Спорт, зокрема — плаванням, вони займаються кожен день. Таку любов до фізичної культури прищепили їм будівельники з будівельних управлінь № 23 та № 24 тресту «Київміськбуд-5». Дванадцять років тому вони спорудили тут каналізаційну систему таким чином, що біля парадних під'їздів цілорічно стоїть величезна калюжа. Отож потрапити до власних квартир мешканці цих будинків можуть тільки уплав.

...арбітраж об'єднання «Укрполімерматеріали», що знаходиться у міс-

ті Києві по вулиці Володимирській, 16, припинив своє існування. До такого висновку дійшли працівники Житомирської обласної оптово-роздрібної контори «Укрторгбудматеріали» після того, як за останні півроку тричі зверталися до вищезгаданого правового органу і ще жодного разу не одержали відповіді.

...вислів «мовчить, як радіо», цілком імовірно, походить із села Крутоярівки Кегичівського району Харківської області. Спонукала вигадати крутоярівців цей фразеологізм бездіяльність працівників районного вузла зв'язку, які за останні роки і пальцем не поворухнули для того, щоб у цьому селі нарешті заговорило радіо.

— З кожним роком усе важче стає вибиратися на білий світ.

ФРАЗИ

- Рукописи анонімних творів авторам не повертаються.
- Худий, мов скелет. Але всі в колективі говорять, що він дуже важка людина.
- Був забобонним, але від тринадцятої зарплати не відмовлявся.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

- Хочеш, щоб тебе не перебивали, — мовчи.
- Ходить гоголем: призначили ревізором.

Олександр КОЙФМАН.

м. Доліна
Івано-Франківської області.

ГУМОРЕСКА

Коли головний суддя змагань закінчував інструктувати водіїв, до стартової смуги підкотили старенький пошарпаний «Москвич» ще першого повоєнного випуску. За кермом його сидів сивобородий дідусь.

— А ви куди, діду, з цим драндуле-

том? — перервавши інструктаж, кинувся до нього головний суддя.

— Куди люди, туди і я, товаришу начальник, — відказав старий. — Маю наказ громади без першого місця не вертати.

— Ви що, серйозно?! — витріщився на дивакуватого водія головний суддя. — Хіба не бачите, на яких апаратах люди долатимуть трасу? Хіба вам ставати на прю з такими асами?

Аси стояли, взявши руками в боки, біля «Лад», «Жигулів», «Нив» і насмішували дивилися на облізлого «Москвича».

— Нічого, — погладив бороду старий, — бували й ми в бувальцях. Громади не осоромимо.

— Та що ви, діду! — замахав руками головний суддя. — Це ж надважка траса. Ваш драндулет розсиплеться на ній, як стара гарба.

— Він гадає, що це йому з печі в ночвах спускатися, — докинув хтось із асів.

— Не їжте собі печінок, товаришу начальник, і ви, хлопці, — усміхнувся сивобородий водій. — Не гарячкуйте. Якось воно буде.

— Як знаєте, — тріпнув чубом головний суддя. — Моя справа попередити. Увага, товариші! На десятому кілометрі кожному з вас вручать по такій ось картці. Ви розвертаєтеся і, як кажуть, на всіх парах тиснете сюди. Тут і буде ваш фініш. Увага! По машинах! Ста-арт! Дідів «драндулет» поволі поповз за «Ладами», «Жигулями» та «Нивами». За хвилину він відстав від гонщиків на добрий кілометр.

— Дивак дід, — стенив плечима головний суддя. — А що буде, коли почнуться вибоїни та баюри?

Минуло півгодини. Машини не верталися.

— Де вони запропастилися? — нервував головний суддя. — Час уже й на фініші бути.

І тут з-за погорбка вигулькнув «Москвич». Він повагом викотив на фінішну смугу.

— Натє картку, товаришу начальник, — задержувато усміхнувся дід. — А де решта машин? — стривожився суддя.

— Аси безнадійно засіли, товаришу начальник. Невмілими виявилися гонщики.

— Оце так! — сплеснув долонями головний суддя. — А як же нам вдалося? Га? Поділіться секретом.

— Який там секрет, — махнув рукою дід. — На вулицях нашого села тренувався. От де надважка траса. Після неї і Тянь-шанський хребет не страшний. Отож давайте приз, товаришу начальник.

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

сміт Муровані Курилівці
Вінницької області.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Полетіли в бар!
— Не можу. Жінка крила підрізала.

— Ти, донька тонкорунних батьків, і раптом вторилась в якогось простого барана! Май на увазі, копита його не буде в нашій кошарі!

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

СПОРТИВНІ ДУМКИ

- Футболісти вдосконалювали техніку: замість «Запорозжів» придбали «Волги».
- Тягар слави заважав альпіністів підніматися вгору.
- Уболівальник виявився у положенні поза грою — дружина переклонила телевизор на іншу програму.
- Багато галасу даремно: рахунок залишився нульовим.
- Обличчя боксера — дзеркало майстерності його суперника.
- Фехтувальник був абсолютно здоровим, та уколи суперників переносив дуже хворобливо.

Олег СЕІН.

Мал. П. ЗЛОТАНОВА

— Мій чоловік у відпустку не поїхав. Лишився вдома. Обіцяв прийти майстер з телеателъе.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЗА ПОРУШЕННЯ ФІНАНСОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ ТА РОЗБАЗАРЮВАННЯ ДЕРЖАВНИХ КОШТІВ

ХМЕЛЮ С. — начальнику авто-транспортного підприємства Чорнобильської АЕС, що на Київщині, та ЛОСЕНКУ М., його заступникові по експлуатації.

Голова Прип'ятського міського комітету народного контролю тов. Дерев'яно поведомив «Перцеві», що С. Хмелю та М. Лосенку партійним комітетом Чорнобильської АЕС оголошено суворі догани. Для часткового покриття збитків, завданих державі, на М. Лосенку зроблено грошове нарахування. С. Хмеля з посади начальника АТП знято.

триптих було завершено.

Глянувши на готову продукцію, Ігнатій Свиридович спершу почервонів, потім зблід і, нарешті, позеленів. На центральному щиті, під гаслом «Приходьте до нас на фабрику!» було намальовано гастроном, із дверей якого заклично виглядала огрядна жінка. Внизу красувався напис: «Продавець Циганчук відпускає горілку не чекаючи 11-ї години. Гастроном — за три хвилини ходи».

На другому щиті був зображений вахтер дядько Микита, а повз нього йшли усміхнені типи з боксерами, наповненими продукцією фабрики. Малюнки доповнювали вірші:

«Що весь день спокійно спить
Сторож дід Микита,
Знають це усі давно —
І дорослі, й діти!»
Третій щит ілюстрував дабьірш:

ТРИГУБЕНКУ Л. — економісту колгоспу ім. КПРС Хмельницького району Хмельницької області. Як повідомив начальник Хмельницького районного управління сільськогосподарства тов. Луцишин, за оплату фактично невиконаної роботи та численні приписки Л. Тригубенка з посади економіста звільнено. Вей незаконно видані гроші повернуто до колгоспної каси.

«Не обід, та все одно

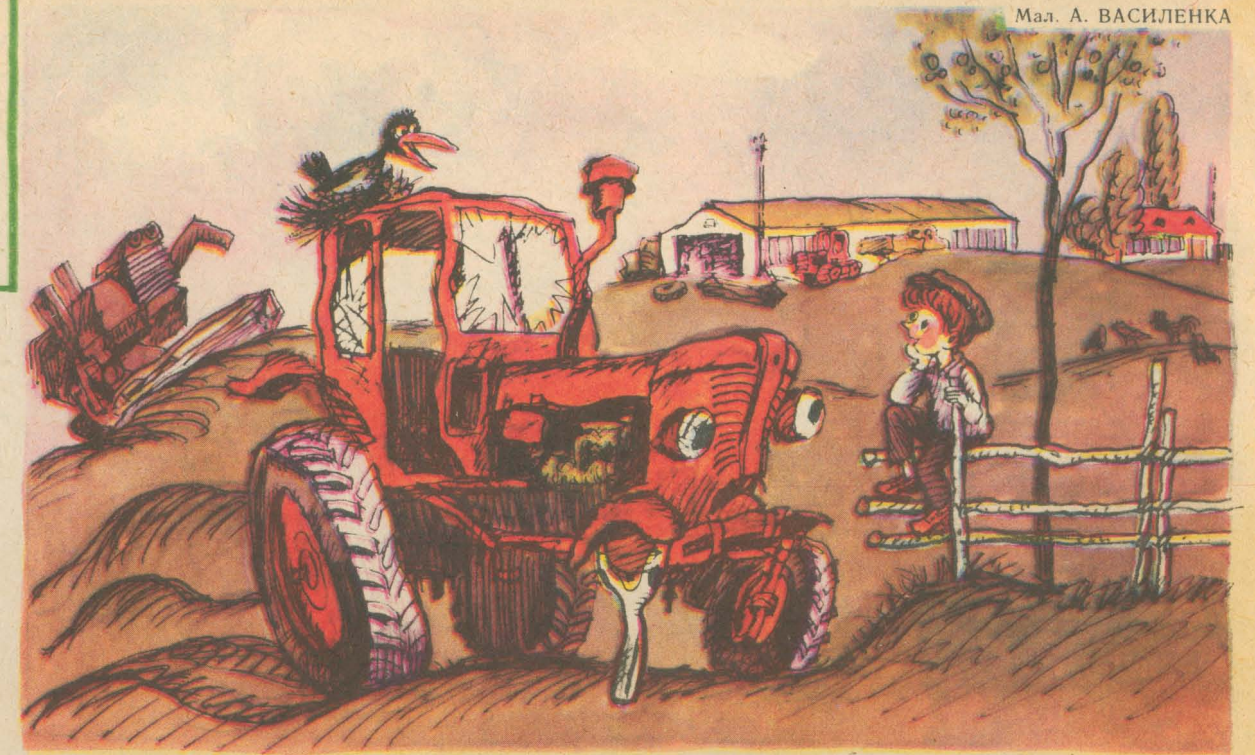
Граєм ми у доміно!»
— Ну, то як, піде народ до нас на фабрику? — спитав Бузенко, такий задоволений собою, що не помітив стану Ігнатія Свиридовича. — Гастроном близько, через прохідну неси, що хочеш, доміно у пошані — чого їще треба?

— Народ, може, й піде, та нас із тобою тут уже не буде, — прорік голова місцевому і бесило опустився на своєчасно підставлений Бузенком стілець.

Трохи оговтавшись після удару, голова місцевому таки наважився висісти стілець біля прохідної.

Правда, на ньому з'явився напис: «Вікно сатири».

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А мене в капусті знайшли.
— А мене в яру.

Наставники ЗА РОБОТОЮ

Схоже на те, що від деяких торговельних підприємств міста Кременчука відвернувся галузевий бог Меркурій. От хоча б продмаг № 13 «Ризький». Скарги — косяком. Перевірка за перевіркою. Усі — на сторожі. І все одно — прокол за проколом.

То Неля Чирва, продавець бакалійного відділу, недавня випускниця торгово-кулінарного училища і просто приємне юне створіння, недосипле якомусь дідуганові вермішелі. То Надя Ключникова з відділу кондитерів через любов до солодкого недодасть покупцеві копійок на 50 цукерок... Просто біда.

Природно уявити доречний в таких випадках викривальний монолог завідувачі, виголошений вкупі з громадськістю: «Нелю (Надю)! Як ти могла! Своєю поведінкою ти заплямувала наш здоровий колектив!» А здоровий колектив, на манір хору в давньогрецьких трагедіях, мав би проспівати речитативом: «Ай-я-яй!»

Але могло бути й таке. Підходять, приміром, до

Нелі чи Наді старші, досвідченіші продавщиці Лариса Банщикова і Олена Севидова і починають картати: «Ну, що ж ти, Нелько (Надько)! Осліпла! У нього аж очі світилися, коли він на терези дивився. Видно пташку по польоту. І до того ж — підстаркуватий. Типовий народний контролер! Думати треба! А ще краще знати їх усіх в обличчя. Отак-то! Учись, поки молода».

І що ж ви думаєте? Дехто з них, молодих, таки вчиться. Як обраховувати, як і обважувати. І контролерів навкруг пальця обводити. У дусі, так би мовити, кращих купецьких традицій. Адже щодня перед очима — живі приклади торговельної практики: як Лариса Вікторівна і Олена Єлисеївна вправно підмішують у сметану кефір, як Раїса Іванівна Бутенко жваво розпродує яйця по 80 копійок десяток замість 70... І як, спіймавшись на «понадплановому виробництві» сметани, та ж Лариса Банщикова не впала у відчай, а, переведена у кондитерський відділ,

тут же досить талановито змішала карамель різних видів і почала продавати цю суміш за ціною дорожчого сорту...

Дивлячись на старших колег, молоді продавці потроху звикають і до неминучих у подібній практиці провалів. Виявляється, не слід особливо засмучуватись навіть тоді, коли тебе схопили за руку. Ну й подумаєш! Он Раїсу Бутенку за оту маніпуляцію з яйцями народні контролери порекомендували звільнити з роботи. Так відповідальні працівники міського управління торгівлі із цим рішенням повністю згодилися і... потихеньку перевели Бутенку у трест їдалень та ресторанів. А скільки разів перекидали з місця на місце, після кожної чергової перевірки, тих же таки Севидову та Банщикову! Ким завгодно, куди завгодно — тільки не за межі торговельної сфери. То хіба це, скажіть на милість, не яскравий урок сміливості продавцям-початківцям?

Будемо справедливими: працівники міського управління торгівлі, зі свого боку, ведуть наполегливу боротьбу за несформовану душу молодого продавця. За прищеплення тій душі таких благородних рис, як чесність, сумлінність, ввічливість, тактовність. На наше запитання, як це практично робиться, директор об'єднання продовольчих магазинів № 6 А. К. Савинков енергійно вигукнув:

— Аякже! Регулярно розглядаємо нормативні документи, проводимо наради...

— ...профактиви, п'ятихвилинки! — в тон йому бадьоро підхопив начальник міського управління торгівлі М. Г. Гаврилець. — Щороку організовуємо зустрічі з ветеранами праці, урочисті посвяти у продавців...

Продавець магазину № 64 «Правобережний» Надя Логвиненко повідомила:

— Нас щомісяця збирав директор магазину, говорив про план, розкладку товарів тощо...

— І все!

Надя невизначено здвинула плечима.

Як виявилось пізніше, колишній директор «Правобережного» В. В. Андреев сам потребував серйозного виховання. Він міг без поважної причини не вийти на роботу, запізнитися, зігнорувати збори працівників. А до всього того ще й заходився влаштовувати сковки для товарів підвищеного попиту. То ж хіба управлінню торгівлі було до рядових продавців, коли треба було наставляти на путь істинну самого директора?

Кінець кінцем, його таки довелося зняти. Але хіба, окрім нього, у Кременчуці нема гідних наставників для молоді щодо того, як запускати руку до кишені покупця, та всяких інших премудростей торговельної справи? Є вони, як бачимо, є. І з невеликим, додамо, досвідом.

П. СТОРОЖЕНКО.

Полтавська область.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

ХРОНІКА НОВИН

КУЛЬТУРА ОБСЛУГОВУВАННЯ

Найдорожчу посмішку подарувала продавщиця А. К. Щиркіна покупцеві К. К. Гушці. Вона обійшлась йому в 1 карбованець 78 копійок.

ТЕРМІНОВА ПОСЛУГА

Для виконання замовлення по виведенню жирової плями з костюма одного з відвідувачів будинку побуту міста Дунайзодніпровського знадобився місяць: один день для знищення самої плями і... 30 днів для того, щоб розшукати костюм.

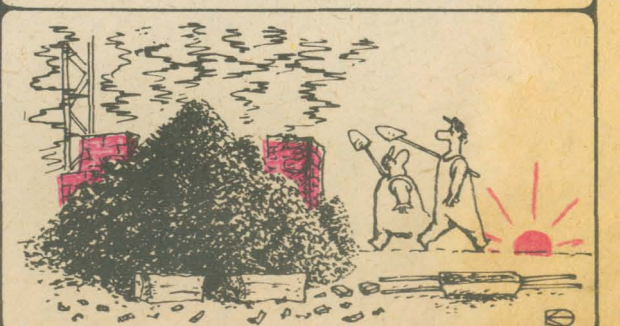
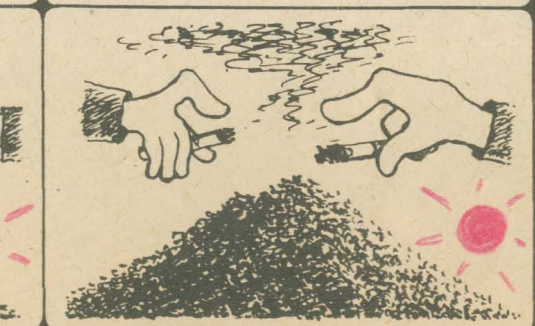
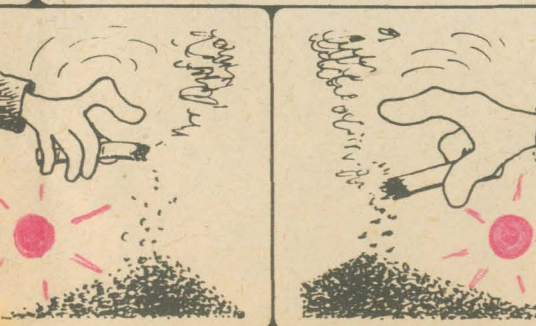
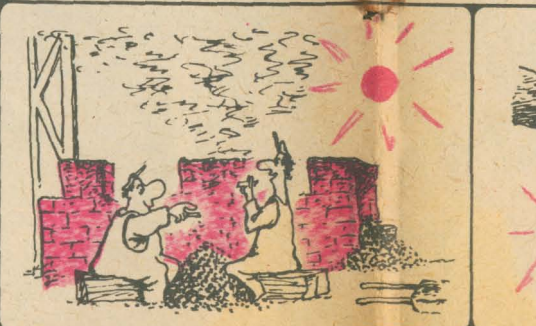
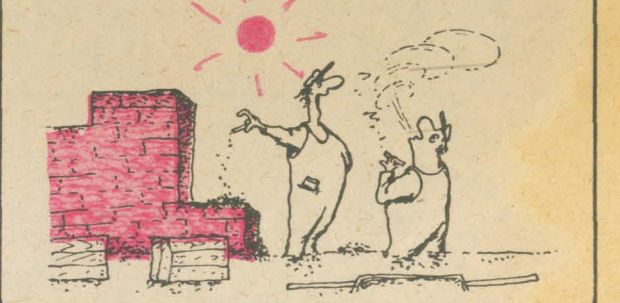
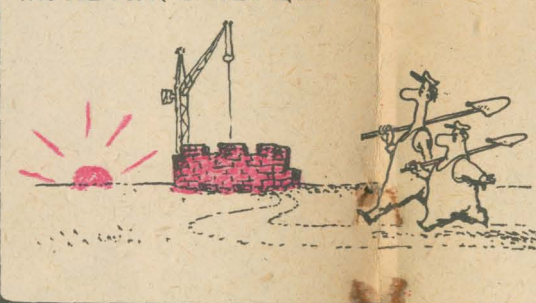
НОТА ПРОТЕСТУ

Гризуни зернохвищ колгоспу «Горизонт» подали у правління господарства ноту протесту, де вимагали негайно припинити злісні наклепи на їхню адресу. В разі її відхилення вони погрожували згризти усі фінансові звіти.

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

СПИТАЙ У ТУЗИКА

Пізно увечері прийшов додому п'яничка. Біля нього собачка. Дружина накинулася:

— От безсовісний! Скільки ж ти сьогодні випив?..

— Д-да-ва ку-кухлі п-пива,— мовив чоловік, ледве повертаючи язиком.

— І оце тебе так розвезло від двох кухлів?

— Не віриш, то спитай у Тузика. Він був зі мною! — сказав чоловік.

Жінка до собаки:

— Ну, Тузику, скажи, скільки він сьогодні випив пива?

Тузик, виляючи хвостом, двічі гавкнув.

— От бачиш! — зрадів чоловік.

— Тузику, а скільки він вина випив? — запитала жінка.

Собака підібгав хвоста, задер голову і сумно завив:

— У-у-у-у!...

Повідомив В. ТКАЧЕНКО.

м. Ічня
Чернігівської області.

З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ

— То ти, Едику, кажеш, що покохав мене з першого погляду?..

— Так.

— І одружишся зі мною?

— А певно...

— Я така щаслива... Поцілуй мене...

— Та ти що, здуріла!? Ще хтось побачить та жінці розкаже...

Повідомив В. МАТЯШ.

с. Удовиченки
Зіньківського району
Полтавської області.

ЩО ВОНИ ДУМАЮТЬ!

Поставила одна хитра й ледача жінка каstrулю з водою на вогонь та й каже своєму синкові:

— Піди до когось із сусідів, попроси курку, будемо борщ варити...

Вже й вода закипіла, а сина з куркою немає. Нарешті прибіг.

— Ніхто курки не дає!

Мати так і сплеснула в долоні:

— Та що вони собі думають!.. Вода геть зовсім википає, а вони курки не дають!..

ВИЩЕ

Заходить хворий до кабінету, а там сидить мужчина. Запитує:

— Що у вас?

— Ноги болять...

— Вище...

— Шлунок погано варить...

— Вище...

— У грудях щось хрипить...

— Вище...

— І в горлі дере.

— Я кажу: вище поверхом кабінет терапевта, а я електромонтер...

Повідомив В. ШЕЛУДЬКО.

смт Просяна
Дніпропетровської області.

КОРОТКО І ЯСНО

Іде по дорозі кума, а назустріч їй — друга.

— Де це ви, кумцю, були?

— Була на весіллі в Петренків.

— Ну, яка ж там молода? Гарна?

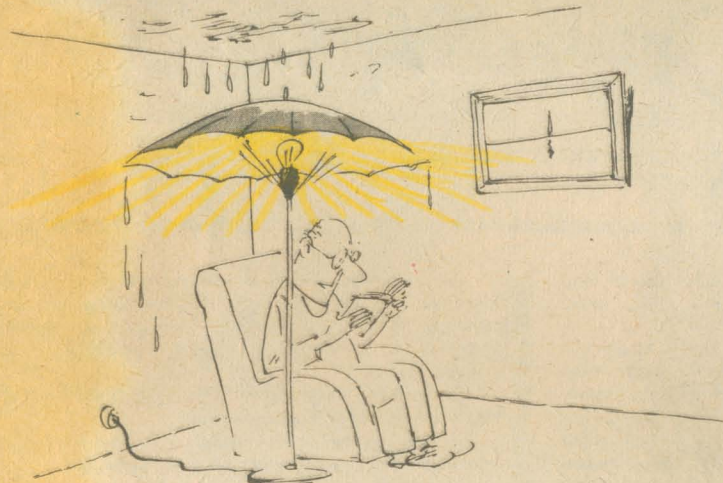
— Ой, кумасю, краще не питайте! Оце ви гидкі, а вона ще гидкіша!

Повідомив А. ПРОХОРЕНКО.
м. Київ.

Мал. І. ЛОПАТИНА

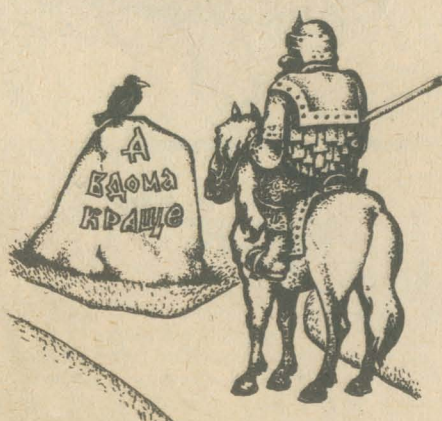

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

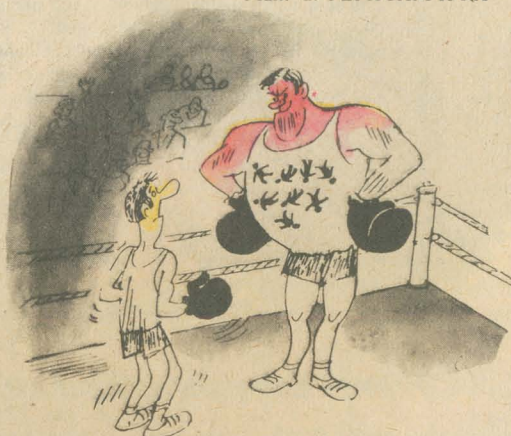
Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. Р. САХАЛІТУЄВА

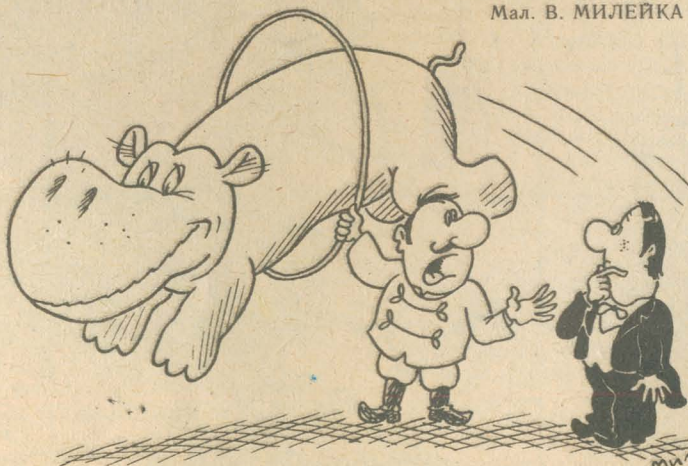
— Петрику, мені здається, що ти не уважно прочитав інструкцію, як треба користуватися ремнями безпеки.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

— Розумієте, як на те, лев захворів...

і сміх,
і гір

ПУДЕЛІ Й ПОЛІТИКА

У Федеративній Республіці Німеччині є чимало собачих клубів. Власне кажучи, не зовсім собачих, бо членами їх вважаються не самі собаки, а їхні власники.

Один із найфешенебельніших таких клубів знаходиться в місті Нюрнберзі. Це — привілейоване товариство, доступ у яке мають не просто власники будь-яких собак, а тільки — пуделів. Сказати б, обрані двоногі, яким належать обрані чотириногі. Він так і називається: «Пудель-клуб».

Не так давно керівництво клубу влаштувало бучне свято з речовою лотереєю. У запрошеннях, які одержали члени клубу з цього приводу, значилося: «Чистий прибуток від лотереї буде пожертвований нужденним собакам у Польщі».

Одне слово, закортіло гавкнути.

ТУРБОТА ПРО ВСЕВИШНЬОГО

Попри тверде переконання, що господь-бог всемогутній, що все — у руці господній, англієць Ернест Дігвід вирішив усе-таки ще й сам потурбувати-ся про нього.

Бог його знає, яким робом, але Дігвід вирахував, що через двадцять один рік обов'язково буде друге пришествя господне.

Чотири роки тому Дігвід сам пішов із цього світу. Але перед тим подбав, щоб наступний візит на нашу грішну землю був для всевишнього приємнішим і благополучнішим — заповів своє майно Ісусу Христу. «Тепер йому нічого бути бідним», — сказав Дігвід перед смертю.

Але родичі покійного іншої думки про це, і, як повідомляє англійська газета «Таймс», домагаються, щоб заповіданий усевишньому спадок був розділений між ними.

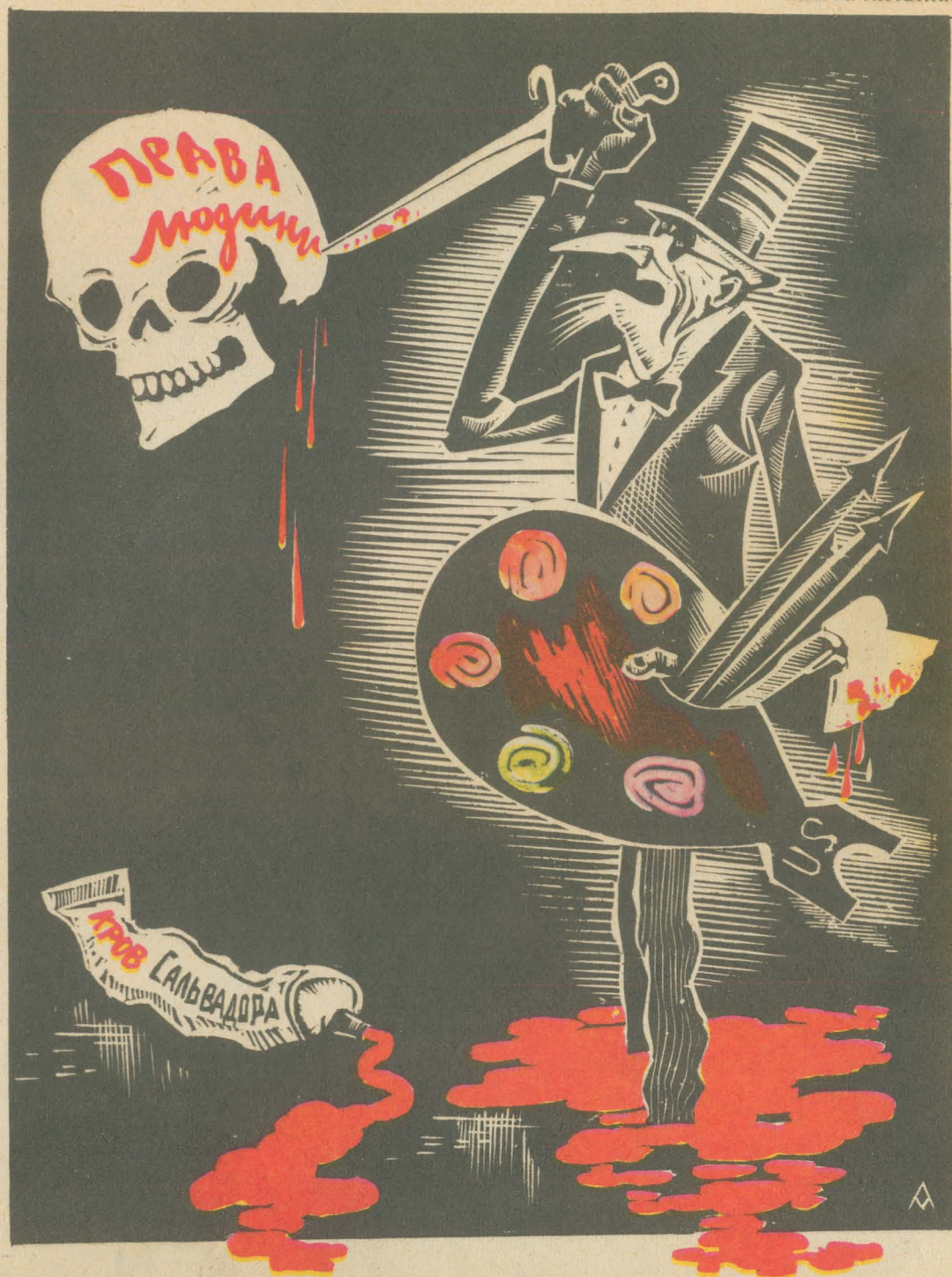
ВИЩЕ ГОЛОВУ!

Щороку в Нью-Йорку коїться коло мільйона тяжких злочинів. Це, зрозуміло, втіхи його мешканцям не приносять.

Але тепер вони зможуть дивитися на життя веселіше: дві страхові компанії страхують нью-йоркців на випадок, якщо вони стануть жертвами збройного нападу.

«Звичайно, — пишеться у рекламному проспекті, — таке страхування не захистить вас від нападу, але якщо ви будете поранені, страхова компанія візьме на себе всі витрати по вашому лікуванню. Якщо ж вам судилося загинути, страхова компанія похоронить вас безкоштовно».

Привабливо! Особливо — отой безкоштовний похорон.

Американський кровописець.

ВОЯЦЬКА КМІТЛИВІСТЬ

Кілька невідомих, як сповістила західнонімецька преса, зробили наліт на одну із неаполітанських військових казарм і пограбували цейхгауз, де знаходилася зброя. По-діловому, не поспішаючи, вони повантажили в автомобіль чотири важких і 20 легких кулеметів, дві «базуки», 20 автоматів та ще децю і преспокійно відбули, як

у таких випадках мовиться, в невідомому напрямку.

Цікаво, що цейхгауз охоронявся 12 солдатами, і всі вони виявили незвичайну в такій ситуації злагоди-вість дій: коли з криками: «Ми — червоні бригади!» — терористи ввір-валися в казарму, браві вояки-вартові блискавично зметикували, що їм нале-жить робити — дружно, без наймен-шого опору, дали себе роззброїти.

ПЕРЕСТАРАВСЯ

Бажаючи, очевидно, всіх перекона-ти у палкій прихильності своїх спів-вітчизників до НАТО, сер Дж. Нотт заявив, що 73 проценти англійців схвально ставляться до членства своєї країни в цій організації.

Хоч автор тієї заяви — не хто інший, як сам міністр оборони Вели-

кобританії, усе-таки, думається, дже-рела інформації, якими він користу-вався при цьому, не являють собою військової таємниці. І все ж, як виявляється, залишається таємницею, звідки він ту цифру видобув, бо проведений лондонським тижневиком «Еко-номіст» опит населення показав, що 52 проценти британців навіть не знають, як та аббревіатура «НАТО» розшифровується.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СЕМЕН-СПОРТСМЕН

Дід Денис
Воду віз,
А Семенко біг навстріч.
Дід питає: — В чому річ?
Чи, бува, не з косовиці,
Що спішиш так до водиці?
Піт утер малий Семен:
— Ні, дідусю, я спортсмен.
День у день часу не гаю —
Лан картоплі оббігаю.
Дід сміється: — Молодець!
Ліпш біжи он до овець
Та отару оббігай —
Пастухам допомагай!

Дмитро КУРОВСЬКИЙ.

ШАРАДА

Я фрукт, відомий добре всюди,
Їдять мене і хвалять люди,
Та першу С на З змінить —
І, хто надворі, в дім біжить!
Хоч вам смакує стигла с.,
Та враз намочить буйна з..!

(Слова зміняє)

Петро ЛЯШЕНКО.

ПОДИВИВСЯ

Люся мовила до Петі:
— Подивися, чи в буфеті
ще лишився мармелад.
А їй Петя:
— Та навряд...
Я ще вчора подивився,
що він там не залишився.

РЕКОРДСМЕН

За столом сказав Тиміш
братові Мартину:
— Вчора в школу я прибіг
за одну хвилину.
Посміхнувся той: — Молодець!
Прудконогий вдався.
А Тиміш йому: — Еге ж...
Пес за мною гнався!

Володимир КЛЕНЦ.

А ЩОБ НЕ ЗНАЛИ!

Подивився їжачок на зайчика Вуханчика і сказав:

— А ти ростеш!
— Ага, — сказав Вуханчик,
з апетитом гризучи моркву.
— Підростеш іще трошки і
в лісову школу підеш.
— Ага, — сказав Вуханчик.
— А там тобі вчитися доведеться.

— Ага.
Їжачок сердито подивився на Вуханчика.

— Завів одної: ага та ага.
— Еге, — сказав Вуханчик.
— А ти знаєш — хто добре вчиться, тому п'ятірки ставлять.
— Угу.

— А хто погано вчиться, тому одиниці. Та ще й лають щодня.

Зайчик Вуханчик доїв морквинку й сказав:

— А мене лаяти не будуть.
— Отак? — здивувався їжачок.
— Ти що, відмінником будеш?

— Ні, — сказав Вуханчик, — я просто нічого не вчитиму.
— Як це так?!

— А щоб не знали, яку оцінку мені поставити.

Василь БІРЮКОВ.

— Що за гамір, що за гам?
— Це м'яча купили нам!

Ми побігли на газон,
Ми розбили стадіон.

Пес Рябко — то наш суддя,
Дві команди — ти і я.

НОВИЙ
М'ЯЧ

Бий! Пасуй! Іде футбол!
Переймай! Увага! Гол!!!

Де ж це м'яч? В воротах? Ні:
Не в воротах, а в вікні...

Збіглись люди: — Що за гам?
— Це м'яча купили нам!..

Микола ПЕТРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КРИК ОПІВНОЧІ

Була вже глибока ніч, коли на віддаленій вулиці, забудованій власницькими будиночками, почувся крик:

— Ря-туй-те!

— Душать чи ріжуть когось,— боязко прошепотіла в ліжку жінка чоловікові.

— Отож,— прислухаючись відповів той.— Так собі не кричатиме.

Тепер прислухалися обоє. Тихо. І раптом:

— О боже, рятуйте!

Обоє миттю натягли ковдру до підборіддя...

— Може, кажу, Повіласе, подивився б, що там робиться,— зашепотіла жінка.

— Чи ти здуріла?— розгнівався чоловік.— Який голос кричить? Чоловічий. Ага, бачиш! Значить, на нього напало декілька... З одним хуліганом він і сам справився б! Це якась організована група...

— Так хоч у вікно вигляни,— неспіло сказала жінка.

— Ну де ж твій розум?! Може там тільки того й чекають, щоб поворухнулася фіранка... Дасть каменем — не тільки я, але й ти оближешся.

Довго вичікували обоє в темряві, ловлячи кожен звук.

Минуло, може, з півгодини, і крик повторився знову.

— Живий ще,— констатував чоловік.

— Фу! Не хотіла б зараз бути на вулиці,— здригнулася жінка.— Сюди, може, не вломляться.

— Побоятися.

Тієї ночі вони вже не заснули. Рано вранці обережно наблизилися до вікна і визирнули на вулицю. Дивно — ні трупа, ні слідів якогось насилля не було...

Тільки після сніданку, йдучи до гаражу, щоб перевірити замок, чоловік побачив, що зникла немала купа дощок, тільки-но вчора привезених для настилу підлоги на другому поверсі...

— Ти подумай — вкрали! Ну й гади!

За кілька хвилин було піднято на ноги всю охорону громадського порядку, а через півгодини — піймали й злодія. Він намагався викручуватися, але даремно: в його льосі було знайдено предметний доказ — дошки.

Виявилося, злочинець — сусід з іншої вулиці.

— Коли ви крали?— спитав уповноважений.— Говорить правду: відвертість — полегшуюча обставина.

— Пізно вночі,— признався той.— Довго носив. По п'ять-шість дощок. Не такі вже вони легкі... Не думайте, що таку купу перетягнеш за півгодини! Звичайно, тепер я шкодую. Дуже шкодую...

— Ага,— просяяв слідчий.— Тоді вже добре. А, може, ви бачили, хто там вночі кричав?! Встановлено, що в той час хтось звав на допомогу. Може, які хулігани напали на перехожого, щоб пограбувати? Ви могли б бути свідком, а це — ще одна полегшуюча обставина...

— З охотою був би свідком. Але ж обіцяв не брехати... Ніяких хуліганів і

перехожого на вулиці вночі не було, товаришу слідчий.

— Так хто ж тоді кричав?— домагався той.— Святий дух, так?

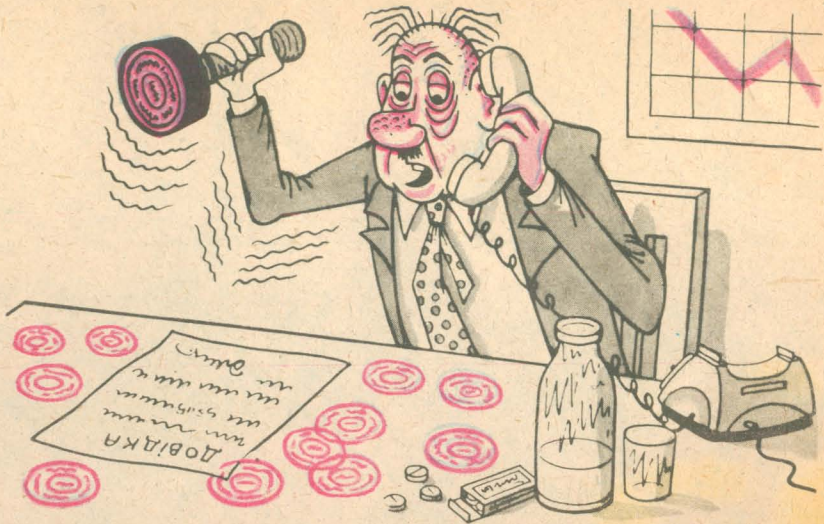
— Хто кричав?— посміхнувся злодій.— Та я сам!

Слідчий оторопів:

— Не розумію...— І раптом розгнівався:— Прошу не вигадувати дурних історій. Я вам не дитина!

— Але ж справді,— відповів розкрадач особистої власності.— Я ж знаю тих власників! Тому й горланів «рятуйте!» Якщо вночі такий почує крик на допомогу, то вже ні за які гроші на вулицю носа не висуне...

Переклала з литовської
Раїса Григорова-Петкявічене.

— Петре, ну як ти після вчорашнього? Голова тріщить, руки тремтять... А я ще можу печатку ставити.

ДОЗВОЛЬТЕ ЗАПИТАТИ!

Слово — срібло, мовчання — золото. А жест?

У хлопця голова на плечах. То навіщо йому шия?

Солов'я байками не годують. А солов'їху?

А. КУМАНСЬКИЙ.

м. Кіровоград.

УСМІШКА

Тиждень минув відтоді, як Пилип Дорофійович дружину обманув. Його мучила совість.

А було так. Скільки ходив рибалити — й хоч би тобі клюнуло!

Та ось якось довідався, що риба дуже полюбить запах анісових крапель.

— Де ж дістати? — бідкався Пилип Дорофійович.

— А хіба в аптеках нема? — підказувала Ольга Денисівна, дружина.

— Питав, немає...

— Може, я десь дістану,— пообіцяла вона.

І таки дотримала слова. У середу принесла мініатюрну пляшечку з сивуватою рідиною.

— Олія! Анісова!

— Невже?!

— По знайомству...

У четвер зранку Пилип Дорофійович майнув на річку. Скропив хліб анісовою приправою і закинув вудочки. Та де

там! Хоч би поплавцець пірнув... Просидів три години й не побачив жодного риб'ячого хвоста. Але додому приніс таки кілограмів зо два карасів.

— От що значить анісова олія! — вигукнув ще з порога.

Ольга Денисівна, сміючись, почистила карасів і підсмажила. Їли з апетитом.

І ось минув тиждень, а його совість мучить: куплене — не ввіймане. Вирішив признатися.

— Олечко, вибач мені. Пам'ятаєш, я приніс карасів. То з базару...

— А я про це знала,— відповіла дружина.

— Звідки?

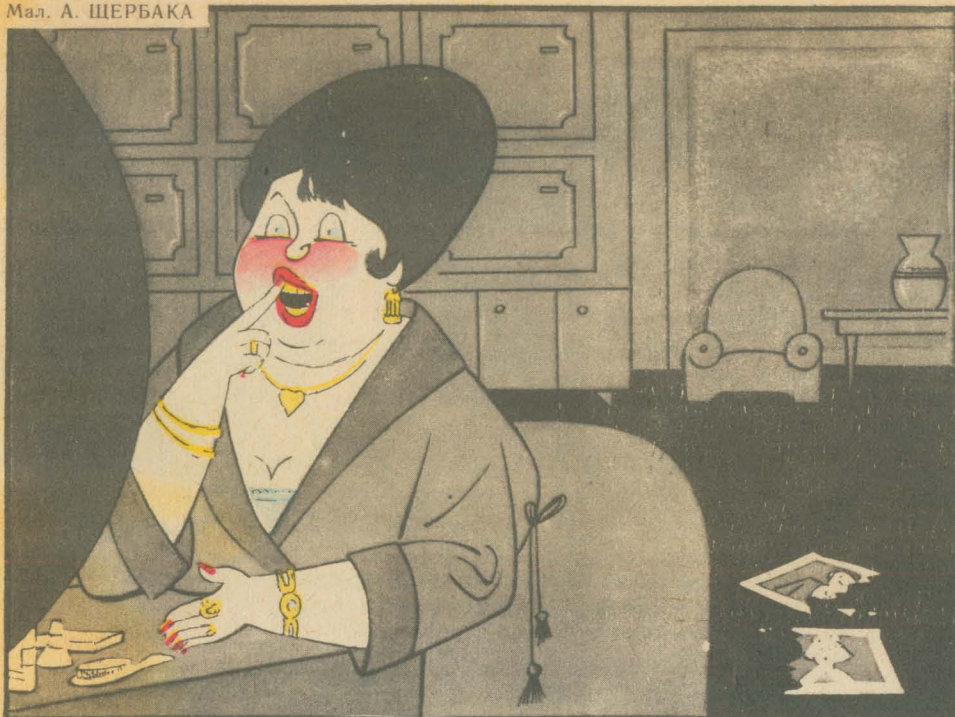
— Замість анісової олії я тобі в пляшечку трохи шампуню, яким голову мию, налила. Хіба не один біс? Ти такий рибалка, що й на шампунь клює...

Яків МУЛЯР.

м. Вінниця.

— Ти що, з глузду з'їхала! Знову виставила дефіцит на прилавок.

— А він ще каже, що в мені немає нічого благородного!

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Вісім робітників працюють з клеймом, а останні без клейма. Думаємо їх вище підтягнути...»
(З протоколу зборів).

«Для боротьби зі сніжними заносами візьміть лопати з керівниками всіх на очистку снігу».
(З телеграми).

Надіслав С. ГАЙДА.

«Бажаючих зустріти Новий рік просимо записуватися в бухгалтерії. Місцевком».
(Із об'яви).

«Прошу зняти мене з гуртожитка».
(Із заяви).

Надіслав М. ТКАЧУК.

«Третя бригада мала можливість зайняти призове місце у змаганні, але через порушен-

ня трудової дисципліни такої можливості не мала».
(Із стінгазети).

«Напої продаються з посудом і приймаються поза чергою».
(Оголошення в буфеті).

Надіслав Ю. БОНДАРЕНКО.

Шановні товариші! Не розкидайте, будь ласка, свої відходи по столах.

Поводьте себе культурно. Користуйтеся серветками».
(Оголошення в їдальні).

«Оголошення
Завтра о 13-00 відбудеться змагання з стрільби. Відстріл філологів о 16 годині».

Надіслав М. ЧЕРНЕНКО.

«З целью культурного обслуговування торгуючих точок на ринку з целью продажи мясных продуктов в наличии присутствует весовой инвентарь».
(З відповіді райгазети)

Надіслав В. ШЕЛУДЬКО.

ВИБІРКИ ПЕГАСА

«З'явався дідок, скоріш на двір
Непідє в клуб він більш тепір».
А. М-р з Маневицького району
на Волині.

— Шкода, що не підє. Бо якби все-таки наважився, то вірш можна було б продовжити, скажімо, таким чином:
Зайшов дідок у клуб тепер —
І зразу проситься надвер!

«Громадяни,— що за «диво»,—
Жить на вулиці одній...
Живє дівчина красива,
А як звать, не знаю їй».

П. Б-ко з Києва.

— Ми-то знаємо, але вам не скажемо!.. Тим більше, що далі ви пишете:
«Нічого ісінько не вдію,
Все заплуталось мабуть.
В голові про неї мрію,
А не знаю, як тут быть».
— Словом, викиньте з голови! Бо може бути ще гірше.

«Відкрив і другого він глазу —
Сусід хитається над ним».
О. Д-ко з Міловського району
на Ворошиловградщині.

— Ви відкрили нам обидві оку на поезію!

— В нас Микола є Горбенко.
Він із молоду привик.
Чорну бороду носити.
І ніколи не голить.
Йому кажуть добрі люди.
Схаменися неборак.
Приведи себе в порядок.
И не робися, як чудак».

І. Б-д з Бахмацького району
на Чернігівщині.

— А ви знаєте, у кожного своє дивацтво: один бороду носить, інший, скажімо, пише прозу... Ні-ні, ви — зовсім інше діло: ви вірші складаєте!

ВЕСЕЛИМ ФОТООБ'ЄКТИВОМ

Фото ДОРОШЕНКА О. В.

БАЙКИ В ПРОЗІ

ОКУЛЬТУРИЛИ

— Будячок маленький, дурненький. А що колеться, то чого в молодості не буває. Коли ж над ним взяти шефство, то й окультурити можна, — сказали й приставили до нього наставником Пагінця.

Через тиждень-другий вирішили поцікавитися, як іде виховний процес. І своєчасно: ще б трохи — й підшефний заглушив би свого наставника.

ЗАГАДКА

У землю вони впали разом. На світ з'явилися теж одночасно. Та коли почали рости, одного назвали Дубом, а другого Лопухом, хоч до цього називали однаково — насіння.

— От і зрозумій цих людей, — обурювався Лопух.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка
Полтавської обл.

ДОМАШНІЙ АУКЦІОН

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Якщо я з'їм кашу, то бабуса обіцяє купити мені велосипед. Хто більше? Раз!.. Два!..

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «У стилі ретро» — так називалася замітка, вміщена у № 1 журналу, в якій повідомлялося про те, що магазин «Орбіта» Первомайського змішторгу продав радгоспові «Первомайський» дві кіноустановки «Україна-5», і обидві без... динаміків.

Заступник начальника Миколаївського обласного управління торгівлі З. А. Зайцева повідомила редакції, що розукомплектовані кіноустановки замінені на укомплектовані.

◆ У «Перці» № 2, в розділі «Виставка ширнотреба» було надруковано замітку «Подарую...» — про те, що Одеський дослідно-експериментальний завод випускає криві, невідшліфовані, з перекошеними кронштейнами кімнатні карнизи.

Голова Одеського міського комітету народного контролю А. В. Єрмаков повідомив, що при перевірці факти, вказані у замітці, підтвердились і обласна держторгінспекція по якості товарів заборонила реалізацію бракованих карнизів. Лише після того, як завод вжив необхідних технічних заходів для поліпшення цієї продукції і змінив її конструкцію, держторгінспекція зняла свою заборону на реалізацію карнизів.

◆ Під час бурі у селі В. Вовківці (Хмельниччина) були пошкоджені електропроводи, і тепер там частенько не буває світла. Такого листа Перцев одержав від жителів цього села.

Голова виконкому Хмельницької райради В. Я. Томкевич повідомив редакції, що такий факт мав місце. Нині пошкодження електролінії ліквідовано.

◆ Жителі села Гракове (Харківщина) поскаржилися Перцеві на часті перебої в електропостачанні. З цим листом редакція звернулася до виконкому Дворічанської райради.

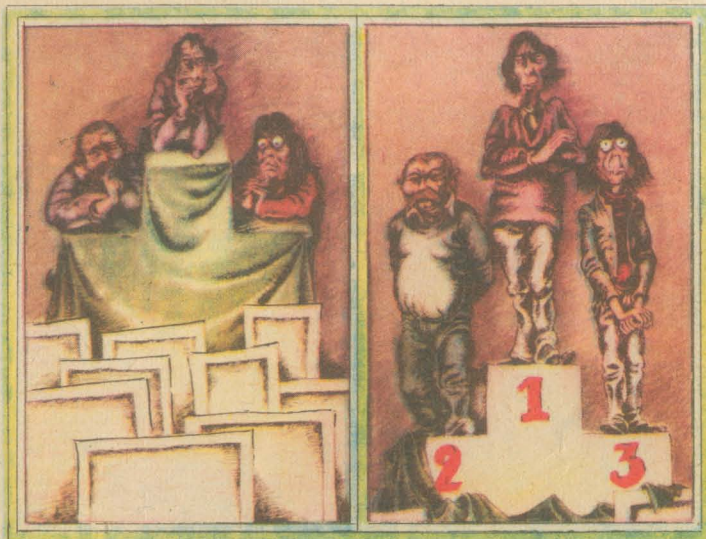
Голова райвиконкому тов. Хабачков повідомив, що нині в селі додатково встановлено трансформатор, і тепер перебоїв в електропостачанні не буває.

◆ В одному з листів до редакції повідомлялося про те, що житель селища Кладієво (Київщина) Черниш О. В. вже не перший рік безсоромно краде у держави електроенергію. З проханням зацікавитись цим сигналом Перцев звернувся до «Київенерго».

Дирекція «Київенерго» повідомила редакції, що комісія енергонагляду ретельно перевірила цього листа і встановила, що Черниш з метою розкрадання електроенергії обладнав у себе вдома приховану електропроводку. Відповідно до акту, складеного комісією, цей «раціоналізатор» тепер зобов'язаний сплатити державі 773 карбованці.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

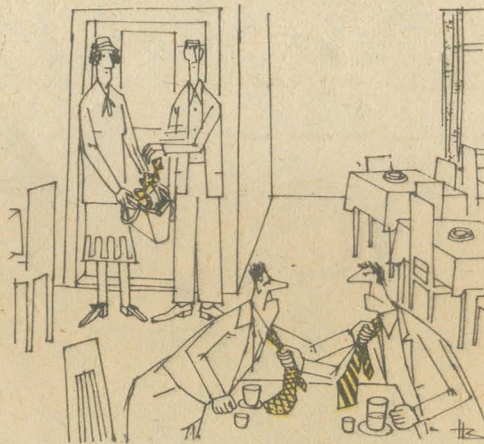
Малюнки з журналів: «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РО-ГАЧ» — Братіслава.

Жюрі визначило переможців.

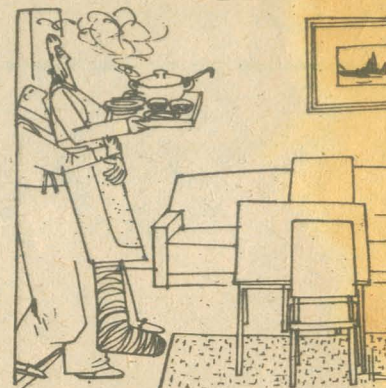
Без слів.

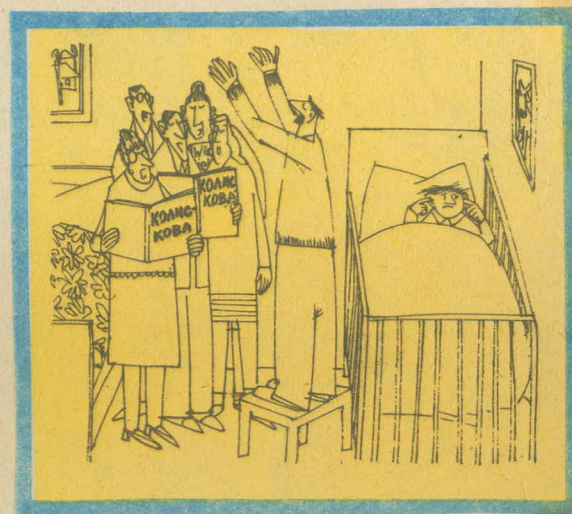
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перцев.

Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 9 (1123)

(на українському мові).

Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.04.82. Підписано до друку 20.03.82. БФ 10794. Формат видання 70 × 108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.588.500. Зам. 01547.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

